

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. гр.Мадан, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МАДАН в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СЛАВЧО АС. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря Елка Ст. Алендарова
като разгледа докладваното от СЛАВЧО АС. ДИМИТРОВ Гражданско дело
№ 20215430100343 по описа за 2021 година

Предявен е иск от Е. ЕООД, ЕИК *** против В. ЕООД, ЕИК ***. В исковата молба се твърди, че основният предмет на дейност на дружеството- ищец бил ресторантьорство и хотелиерство. Между страните по делото имало изградени трайни търговски взаимоотношения, при които ищцовото дружество осигурявало настаняване на работници на ответника в хотела си в град Г. О., улица „О. П.“ № .., като заплащането на услугата следвало да бъде направено след издаване на фактура от страна на дружеството- ищец. За периода от 1-ви февруари 2021-ва година до 13-ти юли 2021-ва година, ищецът издал общо 9 броя фактури на обща стойност от 9399,32 лева с вкл. ДДС, в които били калкулирани два вида услуги- туристическо настаняване и туристически данък. По две от тези фактури имало плащания и към момента се дължали сумите по общо седем броя фактури, а именно: №.../15.03.2021 на обща стойност 560.01 лв. с ДДС, фактура № .../22.03.2021 на обща стойност 350.00 лв с ДДС; .../15.04.2021 на обща стойност 1580.10 лв. С ДДС; № *****/29.04.2021 на обща стойност 1470.00 лв.с ДДС; №.../ 17.05.2021на обща стойност 1525.00 лв. с ДДС; № .../ 31.05.2021 на обща стойност 1284.21 лв. с ДДС; № .../ 28.06.2021 на обща стойност 1580.00 лв. с ДДС; Ответното дружество дължало на ищеца общата сума по седемте броя фактури или 8 349.32 лева с ДДС. С оглед изложеното ищецът моли да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от общо 8 349.32 лева с ДДС, представляваща стойността на предоставена на ответника от ищеца, услуга „Туристическо настаняване“ и „Туристически данък“, за което били издадени общо седем броя фактури: Ф. ...от 15.03.2021 г, Ф. ...от 22.03.2021 г.; Ф. ...от 15.04.2021 г.; Ф. *****/от 29.04.2021 г.; Ф. ... от 17.05.2021 г.; Ф. ... от 31.05.2021 г. и Ф. ...от 28.06.2021 г. Претендира законна лихва и разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответното дружество, с който взема становище за недопустимост и неоснователност на предявения иск. Възражава, че искът е преждевременно предявен, доколкото не бил настъпил падежа на задълженията по цитираните от ищеца седем броя фактури. Посочва се, че във всички седем броя фактури единичната цена на туристическото настаняване била различна. Твърди, че такива цени не били договоряни, а цената и броя на нощувките бил завишен. Посочва, че ответното дружество било заплатило на ищеца сума в размер на 2475 лева по банков път и сума в размер на 1284,21 лева в брой на 05.06.2021г. или обща сума в размер на 3759,21

лева. Твърди, че ответното дружество не е дало повод за завеждане на делото. По изложените съображения моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Като писмени доказателства по делото са приети: Фактура № .../15.03.2021 г., издадена от „Е.” ЕООД с получател „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (15бр. X 33,5510лв.) на обща стойност 560,01 лв. включваща и дължимия туристически данък; Фактура № .../22.03.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. . с основание туристическо настаняване (14 бр. X 22,2357 лв.) на обща стойност 350,00 лв., с вкл. туристически данък; Фактура № .../15.04.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (39 бр. X 36,4700 лева) на обща стойност 1 580,10 лв., с вкл. туристически данък; Фактура № *****/29.04.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (36 бр. X 36,7617) на обща стойност 1 470,00лв, с вкл. туристически данък; Фактура № .../17.05.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (38 бр. X 36,1178) на обща стойност 1 525,00лв, с вкл. туристически данък; Фактура № .../31.05.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (32 бр. X 36.1178) на обща стойност 1 284,21лв., с вкл. туристически данък, Фактура № .../28.06.2021г., издадена от „Е.” ЕООД на „В.” ЕООД гр. Р. с основание туристическо настаняване (52 бр. X 27,1757) на обща стойност 1 580,00лв, с вкл. туристически данък.

С отговора на исквата молба са представени и приети като доказателства платежно нареждане от 02.04.2021 г. за сумата от 600 лева от ответното дружество в полза на ищеца с основание за превода – плащане по фактура № 6839/30.03, платежно нареждане от 01.06.2021 г. за сумата от 1000 лева с основание плащане по фактура, платежно нареждане от 17.09.2021 г. за сумата от 500 лева, с основание плащане по фактури, платежно нареждане от 01.10.2021 г. за сумата от 375 лева, с основание за превода плащане по фактури.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че *процесните фактури са отразени в счетоводството на дружеството Е. „ЕООД ГР. Г. О. при спазване принципа на текущото начисляване на Закона за счетоводството* „Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на всички стопански операции, които водят до изменения на имущественото и финансовото им състояние, финансовите резултати от дейността, паричните потоци и собствения капитал, в хронологичен ред”. *Всички стопански операции свързани със отчитането на предоставената услуга са намерили отражения по съответните счетоводни сметки при спазване на изискванията на чл.3, ал. 3 от Закона за счетоводството* „Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обосновааност на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставянето на документи по този закон”. Начисленият данък добавена стойност за предоставената услуга „туристическо настаняване” (нощувки) е отразен съгласно разпоредбите на Закона за добавената стойност. Част от процесните фактури са разплатени, а неразплатените и участват в крайното салдо на сметка 411 „Вземания от клиенти” и намира отражение в баланса на дружеството. Общата стойност на вземането от „ В.” ЕООД към 31.12.2021г., отразено по счетоводните сметки на Е.” ЕООД е на стойност 6 474,32 лв.

В счетоводството на ответното дружество „В.” ЕООД, ГР. Р. са осчетоводени фактури със следните номера: .../ 15.03. 2021 г. на обща стойност 560,01 лева, фактура № .../22.03.2021г. на обща стойност 350,00 лева, фактура № ...../15.04.2021г. на обща стойност 1 580,10 лева фактура № *****/29.04.2021г. на обща стойност 1 470,00 лева, фактура № .../17.05.2021г. на обща стойност 1525,00 лева, фактура № ..../31.05.2021г. на обща стойност 1 284,21 лева или обща стойност 7369,32 лева. Извършените плащания на стойност 2 475,00 лв. са отразени правилно по съответните счетоводни сметки. Начисленият данък добавена стойност за получената услуга „туристическо настаняване” (нощувки) е отразен съгласно разпоредбите на Закона за добавената стойност. Всички стопански операции свързани със отчитането на предоставената услуга са намерили отражения по съответните счетоводни сметки при спазване на изискванията на чл. 3, ал. 3 от Закона за счетоводството „Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обосновааност на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставянето на

документи по този закон”. Съгласно предоставеният регистър-извлечение на сметка 401 „Задължения към доставчици” се установило, че неразплатените задължения с партида „Е.”ЕООД към 31.12.2021г. са общо на стойност 4 894,32 лв.

В о.с.з. от 17.05.2022 г. вещото лице С.Щ. уточнява, че в счетоводството на ответника има осчетоводени 6 бр. фактури, а в счетоводството на ищеца има 7 бр. осчетоводени фактури. Фактура № .../28.06.2021 г. за сумата от 1580.00 лева не е осчетоводена от ответното дружество.

Съдът кредитира заключението на съдебно-счетоводната експертиза като обективно, компетентно изготвено, а и неоспорено от страните.

В о.с.з. от 17.05.2022 г. в качеството на свидетел е разпитана С. К., която работи в хотел „Е.“ в гр. Г. О. от четири години като администратор. Същата заяви пред съда, че стаите в хотела били единични, двойни и тройни. Цените били в размер на 35 лева за единична стая, 45 лева за двойна стая и 60 лева за тройна стая за една нощувка. През м. февруари 2021 г. дошъл представител на ответното дружество, който поискал стаи за десетина човека. След проведени разговори между страните било постигнато съгласие единичната стая да бъде предоставена за 20 лева, двойната за 35 лева, а тройната за 40 лева за нощувка. Фактурите, които се изготвяли се давали в края на месеца на представител на „В.“. Последната фактура от м.юни 2021 г. първия път била връчена от свидетелката от представител на ответното дружество. Той дошъл в хотела през м. юни и тя му предоставила тази фактура. Представителят на ответното дружество трябвало да разпише копието на фактурата и да вземе оригинала. Той не взел фактурата и казал, че иска да говори с управителя. На следващия ден дошъл управителя на дружеството- ищец. Тогава представителят на „В.“, заявил, че не бил доволен от броя написани нощувки във фактурата. Договарянето за цените на стаите станало в началото, тогава била определена цената за стая за нощувка, независимо от това колко хора ще нощуват в стаята. Плащането било за стая, като представител на ответното дружество не се обаждал предварително, а направо ходил на рецепцията на хотела и заявявал колко стаи ще му бъдат необходими.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от правна страна:

Предявен е осъдителен иск с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца е да докаже положителните факти, от които извлича благоприятни за себе си последици, в т.ч. да установи пълно и главно наличието на валидно облигационно правоотношение между него и ответника по силата на което е предоставял посочените в процесните фактури услуги, че е изправна страна и е изпълнил относимите договорни задължения във връзка с предоставяните услуги и падежът на настъпване на задължението за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

По делото се установява, че следните фактури: фактура № .../15.03.2021 г. на обща стойност 560,01 лева, фактура № .../22.03.2021г. на обща стойност 350,00 лева, фактура № .../15.04.2021г. на обща стойност 1 580,10 лева фактура № *****/29.04.2021г. на обща стойност 1 470,00 лева, фактура № .../17.05.2021г. на обща стойност 1525,00 лева, фактура № .../31.05.2021г. на обща стойност 1 284,21 лева или обща стойност 7369,32 лева са осчетоводени от ответното дружество.

Осчетоводяването на посочените фактури, свидетелства за получаване от ответника на предоставените от дружеството- ищец услуги по туристическо настаняване, подробно описани в съдържанието на посочените по-горе фактури и съответно задължаването му да заплати договорената цена за това. Това е така, тъй като осчетоводяването представлява извънсъдебно признание от страна на ответника за възникване в негова тежест на задължението за плащане на горната сума, като признанието на неблагоприятни факти има

доказателствена сила. Само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупките по ДДС представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване /в този смисъл решение № 166 от 26.10.2010г. по т.д.№ 991/2009г. на ВКС, II т.о.; решение № 23 от 07.02.2011г. по т.д.№ 588/2010г. на ВКС, II т.о., решение № 228/07.01.2015 г. по т.д. № 3597/2013 г. на ВКС, I т. о., Решение 172 от 13.01.2016 г. по т. д. 2535/2013 г. на I т. о. и др./

От заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че са извършени плащания в общ размер от 2 475 лева, като остатъкът от неплатеното задължение съобразно описаните по-горе фактури възлиза на 4894,32 лева с вкл. ДДС

В хода на устните състезания, а и в представените писмени бележки ищецът поддържа иска до размера от 6474,32 лева, в която сума, освен задълженията по гореописаните фактури е включено и задължение по Фактура № .../28.06.2021 г. на стойност 1580.00 лева, която фактура не е подписана от представител на ответното дружество, нито е осчетоводена в счетоводството му. И двете дружества са търговци и съгласно чл.53 ал.1 ТЗ имат задължение да водят счетоводство, в което да отразяват движението на имуществото на своето предприятие. Съгласно чл.55 ал.1 ТЗ редовно водените търговски книги и записванията в тях могат да се приемат като доказателство между търговци за установяване на търговски сделки. Съгласно чл.182 ГПК вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, като могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. В случая вещото лице е констатирало, че процесните фактури са отразени в счетоводството на дружеството-ищец при спазване принципа на текущото начисляване на Закона за счетоводството, като всички стопански операции свързани със отчитането на предоставената услуга са намерили отражения по съответните счетоводни сметки при спазване на изискванията на чл. 3, ал. 3 от Закона за счетоводството. Дори да се приеме, че счетоводството на ищцовото дружество е редовно водено, това обстоятелство не е достатъчно доказателство и не освобождава ищеца от доказателствената тежест да установи при условията на пълно и главно доказване твърдения факт на предоставянето на процесните услуги на ответника. Нормата на чл. 55, ал. 1 от ТЗ е свързана единствено с факта на сключване на сделката между търговците, но не може да намери приложение по отношение на изпълнението на задълженията на страните по тази сделка и те следва да бъдат установени по делото със съответните доказателствени средства от страните, съобразно правилото за разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 от ГПК. В този смисъл е Решение № 155/ 13.03.2011г. на ВКС, ТК, както и Опр. № 255/ 20.04.2011г. по т.дело № 22/2011г. на II Т.О. на ВКС.

По делото липсват доказателства за предоставяне на описаните във Фактура № .../28.06.2021 г. услуги на ответното дружество. Показанията на разпитания по делото свидетел, които следва да се преценяват с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК, предвид обстоятелството, че същият е служител при ищцовото дружество са лишени от конкретика по отношение на реалното изпълнение на задълженията на дружеството- ищец в посочения в цитираната фактура обем. Същите са в унисон с останалите по делото доказателства, от които се установява наличието на трайни търговски отношения между страните, като се установява допълнително, че изначално е било постигнато съгласие между страните по отношение на цената на предоставяните от дружеството- ищец услуги - единичната стая бъде предоставена за 20 лева, двойната за 35 лева, а тройната за 40 лева за нощувка, независимо от броя служители на ответното дружество, които нощуват в стопанисвания от дружеството- ищец хотел, което обстоятелство е довело и до посочване на различни

единични цени на туристическото настаняване в издадените от ищцовото дружество-фактури. От показанията на свидетеля се установява също, че последната фактура от м. юни 2021г. е била предоставена на представител на ответника, не е била приета и подписана от същия, тъй като последният възразил срещу броя отразени ношувки във фактурата. С отговора на исковата молба ответникът също възразява против иска, като е изразил становище, че е завишен броя на описаните в процесните фактури ношувки. При липсата на признание на задължението от страна на ответника то с оглед разпределение на доказателствената тежест между страните в гражданския процес, за да бъде ангажирана отговорността на ответното дружество за заплащане на доставените от ищеца услуги, то последният следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е изпълнил относимите договорни задължения във връзка с предоставяните услуги с всички останали допустими доказателствени средства. Същото е необходимо с оглед двустранния и възмезден характер на сключения между страните договор, както и общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно която разпоредба всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. Доказването следва да изключва всякакво съмнение относно осъществяването на правопораждащи факти в обективната действителност. В противен случай влизат в сила неблагоприятните последици за разпределение на доказателствената тежест, които задължават съда да приеме недоказаното за нестановило. В настоящия случай ищецът не ангажира доказателства, които да установят пълно и главно, че е изпълнил относимите договорни задължения и е доставил описаните във Фактура № .../28.06.2021 г. 52 бр. услуги „туристическо настаняване“ в пълен обем. Освен, че е оформил цитираната по-горе фактура и е осчетоводил в своето собствено счетоводство по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установи, че точно този обем от услуги са били предоставени на ответното дружество. Липсват доказателства по отношение на обстоятелствата колко на брой и стаи от какъв вид са били предоставени за ползване на служители на ответното дружество, за какъв брой ношувки, в кой период от време. Предвид изложеното съдът намира, че не е възникнало задължение в тежест на ответника за заплащане на сумата от 1580 лева по Фактура № ..../28.06.2021 г.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че искът е преждевременно предявен, доколкото не бил настъпил падежа на плащане по процесните фактури. При липса на данни страните да са уговорили падеж на плащане, то с оглед търговското им качество приложение намира разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 от ТЗ, поради което ответникът е изпаднал в забава след изтичане на 14 дни от получаване на всяка от фактурите.

Не се споделят доводите на ответника, че начислените суми за „туристически данък“ не се дължат от ответното дружество. Процесните фактура .../15.03. 2021 г. на обща стойност 560,01 лева, фактура № .../22.03.2021г. на обща стойност 350,00 лева, фактура № .../15.04.2021г. на обща стойност 1 580,10 лева фактура № *****/29.04.2021г. на обща стойност 1 470,00 лева, фактура № .../17.05.2021г. на обща стойност 1525,00 лева, фактура № 0000006888/31.05.2021г. на обща стойност 1 284,21 лева е включено посоченото задължение, а с осчетоводяването на фактурите от ответника е налице признание от неговата страна за възникване в негова тежест на задължението за заплащането му.

С оглед изложеното по-горе предявеният иск е доказан по основание и размер за сумата от 4894,32 лева, а за разликата до пълния предявен размер от 8349,32 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

На осн. чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК разноси се дължат и на двете страни. В полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноси съобразно уважената част от иска от 4894,32 лева, както и по отношение на отхвърлената част до размера от 875 лева, доколкото от

събраните по делото доказателства се установява, че от страна на ответника са извършени 2 бр. плащания /плащане от 500 лева на 17.09.2021 г. и 375 лева на 01.10.2021г., видно от представените платежни нареждания на л. 35 и л. 36 на гр.д. № 1736/2021 г. на РС Г. О./ след датата на подаване на исковата молба – 08.09.2021 г., поради което с поведението си ответникът е дал повод за завеждане на иска в тази част. В полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски по съразмерност с останалата част от иска. Ето защо по съразмерност в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер от 930,75 лева, а в полза на ответника – 232,50 лева. Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Р., обл. С., ул. „С.“ № .., представлявано от управителя А. С. Д. да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Г. О., ул. „О. П. Х.“ № .., представлявано от управителя И. Е. И. сумата от 4894,32 лева с ДДС- главница, представляваща предоставена от Е. ЕООД на В. ЕООД услуга „Туристическо настаняване“ и „Туристически данък“, за което били издадени следните фактури: Фактура ....от 15.03.2021 г, Фактура ...от 22.03.2021 г.; Фактура ...от 15.04.2021 г.; Фактура ***** от 29.04.2021 г.; Фактура ....от 17.05.2021 г.; Фактура ....от 31.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 08.09.2021 г. до окончателно изплащане на сумата, като отхвърля иска за разликата над 4894,32 лева с ДДС до пълния предявен размер от 8349,32 лева с ДДС, включваща и сумата в размер от 1580 лева по фактура № ... от 28.06.2021 г.

ОСЪЖДА В. ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Р., обл. С., ул. „С.“ № .., представлявано от управителя А. С. Д. да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Г. О., ул. „О. П. Х.“ № .., представлявано от управителя И.Е. И. сумата от 930,75 лева разноски по съразмерност.

ОСЪЖДА „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Г. О., ул. „О. П. Х.“ № .., представлявано от управителя И. Е. И. да заплати на В. ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Р., обл. С., ул. „С.“ № .., представлявано от управителя А. С. Д. сумата от 232,50 лева – разноски по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Смолян в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Мадан: _____